toongespreid. „Wat ziet u er goed uit! Dat is mij eens een aangename verrassing. Mag ik u even voorstellen: dit is mevrouw Blenkhorn, een buur van ons."

„Aangenaam kennis te maken," zei oom Sam met een onverschillig gezicht, waarop van het genoegen dezer kennismaking niets te bespeuren was. „Zeg, waar is George? Ik moet hem dadelijk hebben."

„Mijnheer Stirk is erg gezocht," merkte mevrouw Blenkhorn op. „Ik kom ook al naar hem vragen om een partijtje te domineeren met mijn zieken man. Jammer dat mijnheer zelf met zware hoofdpijn te bed ligt."

„Hoofdpijn? Ik zal hem wel genezen," antwoordde oom Sam, „niets beter voor hoofdpijn dan versche lucht. Ik ben voornemens morgen in de Litteraire Debatingclub een lezing te houden met lichtbeelden over de zonnevlekken. De lantaarn is reeds gebracht en nu wil ik vanavond het toestel eens probeeren. Misschien lees ik dan tevens een gedeelte van mijn artikel voor om te hooren, hoe mijn stem in de zaal klinkt. Dat is dan bovendien een goede remedie voor George's hoofdpijn."

Zeker, als slaap een middel is tegen hoofdpijn, dan zou Oom Sams lezing als een onfeilbaar slaapmiddel ten minste nog eenig nut hebben gesticht.

„Ik ben bang, dat hij er niet toe in staat zal zijn, oom," zei mevrouw Stirk. „Het is jammer want hij zal zeer teleurgesteld zijn."

„Nonsens," zei oom Sam, op het knopje van de kamerschel drukkende, om de dienstmaagd te bellen.

„Hier jij," zei hij tegen de binnentredende Jane, „ga naar boven naar mijnheer Stirk en zeg hem dat ik hem dadelijk spreken moet. Ik zal zijn hoofdpijn wel genezen."

„Een akelige kwaal, hoofdpijn," merkte mevrouw Blenkhorn lief op. „Ik lijd er ook erg aan."

„Nooit van mijn leven last van gehad," barstte oom Sam los. „Ze wordt altijd veroorzaakt door te veel eten, te veel drinken of door beide."

Voordat mevrouw Blenkhorn den tijd had zichzelve af te vragen tot welke categorie: de veel-eters of de veel-drinkers, of de veel-eters èn veel-drinkers zij behoorde te worden gerangschikt, trad de dienstmaagd weer binnen.

„Mijnheer Stirk is niet boven, mijnheer!"

Op hetzelfde oogenblik zag het meisje van onder het tafelkleed een voet te voorschijn komen en nu wist ze opeens waar mijnheer Stirk was.

„Heb je hem uit zien gaan?" vroeg oom Sam.

„Nee, mijnheer," antwoordde het hitje.

„Weet je waar hij is?" ging de ondervrager voort.

Het meisje lachte schaapachtig. Toen mevrouw Stirks verschrikt gezicht ziende, zei ze:

„Nee, mijnheer ik . . . ik denk 't niet! Ik . . . ik weet zeker dat ik 't niet weet!"

„Snij uit!" kommandeerde oom Sam.

Hij sloot zelf de deur achter haar en vervolgde: „Ik herken altijd een leugenaar als ik er een zie. Die meid is er een! Zag je hoe ze kleurde en aarzelde? Het zou me niets verwonderen als George met haar in de keuken was. Ze ziet er niet kwaad uit!"

„Foei, oom," protesteerde mevrouw. „George zou nooit aan zoo iets denken." — „Zoo, zou hij niet?"

„Hm!" zei mevrouw Blenkhorn, „mijn man is volkomen ter goeder trouw; toch heb ik nooit knappe dienstboden willen hebben."

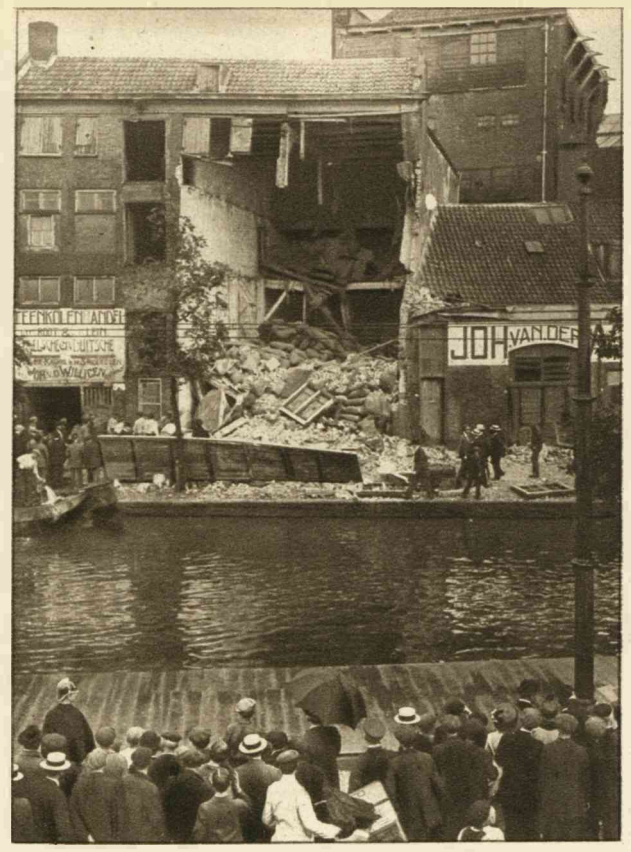
„Ha, uw man is zeker evenals u, hij houdt niet van een knap gezicht," merkte oom Sam onbeschaamd op, terwijl hij mevrouw Blenkhorn's vrouwelijk schoon met critischen blik monsterde.

Oom Sam trad weer op de tafel toe, doch juist toen hij deze bereikt had, stiet hij een minder betamelijke, maar niettemin welgemeende verwensching uit. Hij was met zijn hand op de punt van een brandende sigaar terecht gekomen.

„O zoo!" riep hij uit. „Dat is 't, is 't niet? Terwijl je man boven ligt met hoofdpijn of in de keuken met de meid vrijt, neem jij de gelegenheid waar om een sigaar te rooken."

„Oom!" riep mevrouw verschrikt en verontwaardigd uit. „Hoe kunt u zoo iets afschuwelijks zeggen? Ik heb nog nooit tabak in welken vorm ook aangeraakt."

„Dan is 't van u, is 't niet?" ging de onverstoorbare oom Sam voort. „Nou, 'k spreek maar ronduit, hoor! Drinken en tabak rooken — geen wonder dat je last van hoofdpijn hebt.

EEN PAKHUIS INGESTORT.

Waarschijnlijk door te zware belasting stortte een pakhuis aan de Coolvest te Rotterdam in. De werklieden konden zich nog bijtijds redden, behalve twee, die onder het puin bedolven werden en erstig gekwetst er onder van daan gehaald werden.

Er wordt beweerd dat de zenuwlijdersgestichten vol vrouwelijke patiënten zijn. Maar ik sta hier te kletsen en ik moet naar de Debatingclub. Waar is George? Hij moet te voorschijn komen om me te helpen. Ik zal die sliert nog even bellen en haar zeggen dat ze haar meester dadelijk hier stuurt. Jij kunt ze later wel onderhanden nemen, Saartje!"

Juist toen oom Sam naar de electrische bel liep, klonk buiten het gesnor van een auto, die voor het huis stil hield. Een oogenblik later ging de huisbel.

„Dokter Tonks met zijn vrouw," dacht de arme Sara in wanhoop. „Hoe red ik mij uit die ellende?"

„Wat is dat?" riep oom Sam uit. „Nog meer bezoekers! Mij dunkt, dat je aan die één hier al meer dan genoeg hebt!"

***

En nu is de tijd aangebroken dat de held van het verhaal optreedt. De kater, die huisde in een der lokalen aan het electrisch centraalstation, werd wakker, geeuwde, streek met welgevallen zijn snorrebaard op en ontdekte toen de tegenwoordigheid van een muisje aan de andere zijde van de zaal. Ongelukkig voor zichzelven nam de kater zijn sprong, dwars over de dynamo te kort, — er was opeens een reuk van brandend haar, kortsluiting en het volgende oogenblik was de halve stad in het duister.

We moeten de geachte lezers onze verontschuldigingen aanbieden, dat we den held van ons verhaal dadelijk na zijn optreden laten sterven. Het is niet artistiek, maar — het was ons niet mogelijk hem aan het slot der historie te laten trouwen.

***

De plotselinge weldadige duisternis bracht licht in het van wanhoop vervulde brein van den heer Stirk. Hij kreeg een idee! Op handen en voeten kroop hij voorzichtig onder de tafel vandaan en bereikte juist de kamerdeur toen deze door Jane geopend werd met de mededeeling:

„De heer en mevrouw Tonks zijn er en 't licht is uit. Zal ik een paar kaarsen aansteken?"

Het volgende oogenblik klonk er een plof: het was de heer Tonks die voorover de kamer intuimelde.

„Wat is er nou aan de hand?" riep oom Sam.

„Niets, heelemaal niets," antwoordde de ongelukkige dokter zoo opgeruimd mogelijk, terwijl hij opkrabbelde.

„Een hond liep er tusschen mijn beenen door en daardoor viel ik voorover."

De dienstbode kwam met een paar kandelaars binnen.

„Ik wist niet dat u een hond had," ging dokter Tonks voort, terwijl hij probeerde een balein van zijn in den val verongelukte paraplu uit zijn jaspand te verwijderen. „O, neen, mevrouw, ik heb mij in 't geheel niet bezeerd. Alleen de hand een weinig geschaafd."

„Zeg, Saar, heb jij een hond?" begon nu oom Sam.

„Ja," antwoordde mevrouw Stirk de wanhoop nabij. „Een doeshond!"

„O, ik meende in het donker ook wat te hooren. Ik dacht eerst dat je vriendin hier een appelflauwte kreeg."

„Ik verlaat dadelijk dit huis, mevrouw Stirk," siste mevrouw Blenkhorn. „Na de beleedigingen, die deze man mij heeft aangedaan en na hetgeen mij omtrent uw man's — hm! — gedrag gebleken is, zult u wel begrijpen, dat ik er geen voet meer inzet. Houd u evenwel overtuigd van mijn deelneming in uw huiselijk leed!"

„Goeien avond!" zei oom Sam. „'t Wordt tijd dat je weggaat!"

Juist toen mevrouw Blenkhorn statig de kamer uitzeilde, kwam de heer Stirk, die zijn woning door de keuken verlaten had, door de voordeur weer binnen.

„Ah," zei hij luid. „Goeden avond, mevrouw Blenkhorn. Heeft u mijn vrouw een bezoek gebracht? Daar heeft u goed aan gedaan! Het spijt me dat ik u gemist heb, maar ik had zoo'n vreeselijke hoofdpijn, dat ik even naar den apotheker geloopen ben om een poeder te halen. En nou is het over, heelemaal over. En . . . wat! Oom Sam, u hier? Dat doet me genoegen, en mijnheer en mevrouw Tonks! Het spijt me wanhopig, dat ik u heb laten wachten! Wat een vervelende geschiedenis met dat electrisch licht, hè! Zeker ergens kortsluiting! Wel, oom, blijft u een partijtje meespelen?"

„Neen, dank-je, George," antwoordde oom Sam. „Ik had je noodig voor een lezing met lichtbeelden, die ik morgen houden moet in de Debatingclub. Ik wilde je vragen de lantaarn voor me te bedienen. Maar nu het electrisch licht hapert, gaat het van avond niet om te repeteeren. Morgenavond kom ik je evenwel om zes uur halen, we zullen dan eerst repeteeren en dan ben jij de eenige sterveling in het land die tweemaal op een avond mijn lezing hoort. Amuseer je intusschen vanavond! Ik ga heen! Goeien avond, samen!"

„Een zeer rijke en zonderlinge erfoom van mijn man," legde mevrouw Stirk fluisterend aan haar gasten uit, terwijl haar man oom Sam uitgeleide deed. „Hij had het dadelijk niet begrepen op mevrouw Blenkhorn. Hoewel wat excentriek is oom een uitstekend menschenkenner. Hij las haar dadelijk als in de ziel."

Gedurende eenige uren speelden de heer en mevrouw Stirk bij het licht van een paar kaarsen „bridge" met hun gasten. Toen herinnerde zich de dokter, die gaarne nog even in de sociëteit aanliep voor naar huis te gaan, dat hij nog noodzakelijk een paar zieken moest bezoeken en nam afscheid.

Toen de auto van den dokter wegsnorde, keerde mevrouw Stirk zich tot haar man en zei:

„O, George, wat een avond was dit! Is mijn haar niet grijs geworden? Als het electrisch licht niet was uitgegaan, had ik geen raad geweten,"

„Voorzienigheid," verklaarde mijnheer Stirk plechtig. „Ik noem het de tusschenkomst der Voorzienigheid!"

Maar de werkelijke naam van den kater was: „Zwartje."

Vrouwen met een baard

Het schijnt wel, dat over een paar eeuwen vrouwen met een baard geen uitzondering, maar regel zullen zijn. Bij onderzoek is althans gebleken, dat ongeveer 10 pCt. der vrouwen een begin van een knevel tusschen neus en lippen met zich omdragen. Daarenboven nemen deze kiemen van knevels in aantal en omvang toe, wat misschien juist een blijk van vooruitgang is; immers, rekening houdend met Voltaire's woord: Du côté de la barbe est la toute-puissance, leiden deze, in schijn onbeduidende, kleine snorretjes in snorrende snelheid naar den triomf van het feminisme. Allemaal goed en wel, maar wat moet men denken van Alexander Dumas' treffende bewering, dat Onze Lieve Heer alleen dáárom den vrouwen geen baard of knevel heeft toebedeeld, omdat ze toch niet in staat zouden zijn stil te zitten en te zwijgen, terwijl ze geschoren zouden worden . . . .

DE 12-UUR RIT „OLYMPIA".

Door bijna 300 deelnemers werd Zondag 13 Juni een 12uur-rijwieltocht gehouden. Door 312 deelnemers werd ingeschreven, waarvan er 293 aan den tocht deelnamen. Begunstigd door uitstekend weer, dat op den dag wel iets te warm was, werd om 6 uur te Amsterdam onder veel belangstelling uit sportieve kringen gestart. Om 6 uur 's avonds kwamen 131 deelnemers aan zonder strafpunten, en 73 met strafpunten. De eenige dame die aan den tocht deelnam, kwam zonder strafpunten aan. Wij geven hierboven *links* den start te Amsterdam, *midden* de groep van de deelnemers en *rechts* het binnenkomen der deelnemers te Lejden.